

РОЖДЕСТВЕНСКО СЛОВО

„Днес се ражда от Дева Този, Който с ръката Си държи цялото творение, с пелени се повива Този, Който по Съществуото Си е непристъпен Бог. В ясли ляга Този, Който в началото утвърди небесата със слово... (Миней, 25 декември, стихира глас 6 на деветия час).

Възлюбени в родилия се Богомладенец братя и сестри, чеда на Светата Православна
Църква!

Отново нашата Майка, Църквата благовести трепетната тайна на Христовото Рождество. Казвам „отново“, защото всички ние се носим в потока на времето. И въпреки това Църквата възпява: *„Днес се ражда от Дева Този, Който с ръката Си държи цялото творение...”* Да, в живота на Църквата минало, настояще и бъдеще се преживяват в неразривно единство. И това е така, защото чрез живота в Христос вечността се среща с времето, осветава времето, обгръща ни във всяка частица от сътвореното време.

Само очистеният благоговеен ум може да се докосне до отблясъка от тайната на Христовото Рождество, а ние с плавна реч, но с плахо сричащ дух можем смирено да говорим за нея с духоносните църковни слова – днес „Невидимият става видим, Неосезаемият става осезаем, Безначалният получава начало”¹; като напълно безпомощен наглед Младенец се ражда от Майка Девица „Този, Който с ръката Си държи цялото творение”. По думите на св. Григорий Палама „тялото на Божията Майка е било по-чисто от самите чисти чрез добродетелите си духове, така че е могло да приеме самото ипостасно Слово на пребезначалния Отец.” Пречистата девическа утроба вмества Невместимия и ражда във времето като Човек единородния Божий Син, роден от Бог Отец преди всички векове. Заради нас и заради нашето спасение Бог Слово става един от нас. И Църквата възглася със светли и надземни в сърцевината си слова: „Днес... с пелени се повива Този, Който по Съществуото Си е непристъпен Бог, в ясли ляга Този, Който в началото утвърди небесата със слово ”. „Смирномъдрието е одежда на Бога”, казва св. Исаак Сириец. Способни ли сме дори само да помислим за безпределното смирение на Всемогъщия? Способни ли сме да преклоним ума и сърцето

¹ Миней, 26 декември, вечерня, трета стихира на стиховните.

си пред това потресаващо смирение? Единородният Син Божий прие нашата осъдена от греха природа, за да осъди в нея греха и да я избави от него; дойде, за да изцели със смирението Си нашата гордост, за да изцели с човеколюбието Си нашето себелюбие, за да порази с любовта Си нашата омраза, дойде, за да ни дари Себе Си. И Той стори всичко това, без ни най-малко да накърни дарената ни от Самия Него свобода. Дойде, възприел нашата изранена от греха скръбна плът. Дойде да подири нас, обезумелите, гордо тънещите в дебрите на греха, дойде при нас, застанал смирено пред прага на нашата свободна воля, на нашата съвест, на нашето сърце. Дойде, за да ни призове отново в дома на Небесния Отец.

Ала нека стихне нашето слово, изричано с неумело сричащ дух. То би принесло полза, ако ни подбуди да разтворим умовете и сърцата си за словото на Живия Бог, за светоотеческото, за църковното слово – за тия ословесени от предвечното Слово слова, от които се излива благодатта на Светия Дух и напоява душите, жадни за Истина.

Да помолим Спасителя да ни удостои да се докоснем до Неговата одежда – до божественото Му смирение, да ни удостои да Му благодарим и да Му се поклоним с дух и истина, та да откликнат живо и в нашите души словата на богогласния химнотворец : Днес „Този, Който облича небето с облаци, се повива с пелени; в ясли ляга Този, пред Когото трепет обзема Херувимите; в пещера се побира Този, Който изпълва всичко”.² На Него, Непостижимия и в непристъпното Му величие, и в неизразимото Му смирение, на възплътения Бог Слово, нашия Господ Иисус Христос, заедно с безначалния Негов Отец и Пресветия Благ и Животворящ Дух, единсъщна и неразделима Троица подобава благодарение и слава, чест и поклонение сега, и всякога, и във вечни векове! Амин.

ЧЕСТИТО РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО!

†Триадицкий епископ Фотий

² Миней, 22 декември, канон на повечерието, песен пета, втори тропар.